

ת"פ 65488/06/15 - מדינת ישראל נגד יעקב אסף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-06-65488 מדינת ישראל נ' אסף
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל
המשימה
נגד
יעקב אסף
ע"י ב"כ עו"ד ירון ליפשס
הנאשם

הכרעת דין

1. מצוות הוראות סעיף 182 סיा לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדיון, כי החלטתי לזכות הנאשם.

א. רקע כללי וגדיר המחלוקת בין הצדדים:
2. במועד הרלוונטי לכתב האישום שימש הנאשם כקצין הביטחון של קניון רמת-אביב (להלן - הקניון), דהיינו מנהל מערכת האבטחה בקניון, והמתلون שימש כקבילן לביצוע תיקונים ועבודות גינון בסניף בנק לאומי ברוחב ברודצקי 47, רמת-אביב, הצמוד לקניון (להלן - הבנק).

3. ביום 7.1.15, בשעה 00:15 או בסמוך לכך, הגיע המתلون לבנק במסגרת עבודתו. על פי האמור בעבודות כתוב האישום, המתلون חינה את רכבו "במקום אסור לחניה", בסמוך לבנק. כפי שהסתבר במהלך המשפט, מדובר באזורי הכניסה לבנק, שהינו חלק מעבר הולכי רגל הממוקם בין הבניין של הקניון לבין הבניין בו נמצא הבנק (להלן - מעבר הולכי הרגל).

4. האירוע מושא כתב האישום מתואר בעבודות כתוב האישום, בתמצית, כלהלן:
הנאשם ניגש למATALON ודרש ממנו להיזז את רכבו.
המתلون סירב לעשות כן במידע אלא ביקש לפרוק תחילת את כל עבודתו מן הרכב.
בנסיבות אלה תקף הנאשם את המתلون בכך שהוא בפני מספר אגנופים, בין היתר בשפטו ובפניו.
כתוצאה מהתקipa נגרמו למATALON חבלות של ממש בדמות שטף דם ונפיחות מעל עיניו.

השMAILית, חתך בשפטו ושבר בשן מס' 37.

- .5. על רקע זה הנאשם הנשם לפני בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי הוראת סעיף 380 לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
- .6. תשובה הנשם לאישום ניתנה בכתב, במסגרת דין מוקדם. גם שהנשם היה במסגרת האירוע המתואר בכתב האישום, הוא כפר בביצוע כל עבירה, תוך שטען בעיקרי הדברים כלහן: המתלוון לא רק החנה את רכבו במקום אסור אלא גם נסע על המדרסה, בצדוק לקניון, תוך יצירת סיכון ממשוני להולכי הרಗל בכלל ולבעלי הקניון בפרט. בנוסף, המתלוון החנה את רכבו במקום בו עוברים מבקרים בקניון, תוך שהוא גורם למפגע בטיחותי חמור למבקר הקניון. הנאשם ניגש למתלוון רק לאחר שהגיע אליו תלונות אודiot התנהגות המתלוון ולאחר שנמסר לו שגורמים מהקניון, שפנו למתלוון וביקשו ממנו להיזז את הרכב, נתקלו בתגובה של קללות ואיומים מצדיו של המתלוון.
- .7. הנאשם מתוקף תפוקתו כקב"ט הקניון, דרש מהמתלוון להיזז את רכבו. המתלוון הגיב בקלילות ובאיומים ואף החל להוריד ציוד מהרכב, והמשיך גם שהנשם דרש ממנו להפסיק.
- .8. הנאשם ביקש למנוע את הורדת הציוד, בשל הסיכון שבכך, ועל כן נעמד בין המתלוון לבין הרכב. בתגובה דחף אותו המתלוון והנשם מצדו דחף בחזרה. האירוע היה קצר ביותר ומיד לאחר שהחלה הדחיפה הפרידה אחרים בין השניים. הנאשם כפר אףו גם בגין החבלות למתלוון.

ב. עיקר פרשת התביעה:

- .7. מטעם המאשימה העידו לפני חמשה עדים - המתלוון; מר לוי גמליאל, שעבד עם המתלוון; גב' יעל אלון, עובדת בבנק; השוטרת גלי מלול, שהגיעה לזרעה; וכן ד"ר נתן טימקון, הרופא שבדק את המתלוון ביום האירוע.
- 8.1.15. בנוסף הוגש מטעם המאשימה מספר מוצגים, כללה: תמונות פניו של המתלוון ממהרתו יום האירוע, (ארבע תמונות, ששומנו ת/א-ד); דוח הפעולה של השוטרת מלאו מיום האירוע, 7.1.15 (ת/2); הودעת הנשם, מיום 28.1.15 (ת/3); והתעודה הרפואית שערך ד"ר טימקון ביום האירוע (ת/4-ג).
- .8. להלן נסקור את עיקר עדויות וראיות התביעה. נתחיל בעדות השוטרת, שכן היא הגורם המשטרתי-אובייקטיבי שהגיע לזרת האירוע, ולאחר מכן נעבור לבחינת עדות המתלוון ויתר ראיות התביעה.

(1) עיקר עדות השוטרת גלי מלול:

- .9. השוטרת מלאו הייתה בצוות המשטרתי שהזעק לזרת האירוע. בדוח הפעולה שערכה מצוין כי האירוע נפתח במקביל ביום 7.1.15, בשעה 16:15, כאשר "...**המודיע מודיעו שהמאבטח של הקניון תקף אותו והרביץ לו, המודיע לא ציריך טיפול רפואי**" (ר' ת/2. ההדגשה הוספה).

את פרטי טיפול באירוע תיארה השוטרת מלאו, בדוח הפעולה שערכה, כללה:

בהתווי בניית לבנה יחד עם מש"קם גל גבריאל וסמי דקל קיבלנו טלפון מכב"ט הקניון המבקש סיווע בעקבות אדם שמשתולל ברוחבת הקניון החיצונית. בדרכנו לאירוע התקבל האירוע הנ"ל (דහינו הדיווח של המתلون למועד - ש.א.). במקום פגשתי בכב"ט (הנאשם) אשר הצבע על רכב טנדר אשר לדבריו עלה על המדרכה מבירודצקי ונסע עד לבנק לאומי לצורן הורדת כלי עבודה, וכשביקש מהנהג (המתلون) יצאת עם הרכב מאחר והינו מהווים סיכון להולכי רגל, הנ"ל ענה לו בקהלות "לך תזמין מי אתה בכלל.." וככ' וסירב להוציא את הרכב, בעת שהתקרב אליו (הנאשם) דחף אותו בידו. (המתلون), שהמ廷ן לנו בכניסה לבנק לאומי, הצבע על כלי עבודה לידי והסביר כי רצה בסה"כ להוריד את כלי העבודה ליד הבנק ולהוציא את הרכב וכי לא היה אף אחד על המדרכה, אומר שאכן קיליל אותו אך (הנאשם) נתן לו בוקס ליד הפה ומכה באזורי העין, כמו כן אומר שיש עובדת שראתה שהוא תקף אותו, בשיחה של גל גבריאל עם מנהל הסניף הנ"ל אפשר לו לשוחח עם אחת הפקידות טלפונית והנ"ל מסרה לגל כי היא ראתה ש(הנאשם) דחף את (המתلون). כמו כן במקומות שבו שיריב... מנהל ניקיון של הקניון, ביקש למסור כי רץ אחרי הטנדר וביקש ממנו לחזור חזרה והנ"ל קיליל אותו ולא הקשיב... השניים הופנו להגשת תלונה (ר' בדו"ח הפעולה, ת/2).

10. בחקירה הנגדית ציינה השוטרת, בתשובה לשאלת ב"כ הנאם מה הייתה עשו אם היו על המתلون סימני חבלה, "**אם הייתה חבלה נראה לעין הייתה מצינית את זה בדו"ח**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 22).

(2) עיקר עדות המתلون:

11. בחקירה הראשית תיאר המתلون את האירוע כלהלן:
ת.הגעתו לבנק בעקבות תלונה שהදלת התפרקה בעקבות הסופות. הגעתו לבנק יחד עם קובלן שלו בשם גמליאל, יש רחבה גדולה שהיא בין הקניון לבין הבנק, זאת רחבה שתמיד אני מגיע אליה עם רכב. את הבנק הזה שיפצתו לפחות 6-5 פעמים, ואף פעם לא הייתה לי בעיה להגיע לשם עם הרכב. כשהגעתי סמוך לדלת עם הטנדר והצדוד והכלים, בזמן שניי פורק את הכלים הגיע לי בחור ואמר לי שאי אפשר לעמוד פה, אמרתי לו שאינו מבקש להוריד את הכלים ואני זו.

ש. **מי זה החור שהגיע?**

ת. אחד מאנשי הקניון. דרך אגב בדיעד התברר שהוא לא מקום של הקניון זה רחבה ששיכת לבנק ולעוד כמה עסקים, הקניון בכלל לא מעורב ברוחבה הזאת. **פתרונות הגינו 3 גברים**, האדון הנכבד שנמצא פה ממול (הנאם - ש.א.) ובמצוקות האדון הנכבד "תעוף מפה חתיכת טמלל, מה אתה עומד פה". אני במצבה ספונטנית אמרתי לו שאמא שלו טמלליתomid חטפני **בוקס ראשוני** לפנים, לאחר מכן ירים, עוד שני **בוקסים**, הוא אמר לי בוא אני אקח אותך הצדיה ואהפוך אותך לנכה. אמרתי לו שאני כבר נכה ואני חולה בטרשת נפוצה, ואני עושה מאמצים רבים להפעיל עסק, יש לי נכונות של 72% לצמויות. כתוצאה

מהמוכות האלו הזמןתי משטרת ואני חשב שם לא היו שם אנשים הוא היה הורג אותו, פשוט הורג אותו. בזמנים לא קרה לי דבר כזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 14 ואילך. הדגשות הוספו).

12. המתלון תיאר את תוצאות התקיפה כלहלן: "באותו רגע הייתי המומ. בחיים לא הרביצו לי... העין התנפחה לי, הרגשתי כאבים בצוואר". עוד טען המתלון כי התמונות ת/1 הינן תמנוגות אותן הוא עצמו צילם, לאחר שייצא מבית החולים, והוסיף:

הגיעו 2 שוטרים... אני ישר נסעתני לבית החולים. הגיעו לבית החולים ולפנסון, ובבדיקות שעשו לי במין התברר שיש לי פגעה בקרנית העין, שהיא שבורה, נפוחות. לאחר מכן כשהגעתי לבדיקה בעקבות זה שיד שמאל שלי הפסיקת לפקד, הגיעו לבדיקה במחלקת תRESET נפוצה שכל בעיה ומכה יכולה לגרום להחמרה רצינית במחללה שלו. התברר שבעקבות המוכות יש צורן לעשות זריקת אפידורלית מתחת הרדמה ושיקוף. עשית את הזריקה זו והוא עשי חזרה למסבנה, מאז ועד עכשו בגל הטיפולים שאני מטפל בתרשת שפוגעים לי במערכת החיסונית אני כמעט שנה וחצי בטיפול של שני שלבים כי אי אפשר לטפל בי. אני סובל מכאב. הפסקתי לעבוד עם הבנק. נכנסתי לפחד מכל הדברים האלה. זהו, אני מקווה שני אצא מזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 12 ואילך).

13. בחקירה הנגדית הודה המתלון כי לא פנה לחדר המיון בבית החולים ולפנסון מיד לאחר האירוע - כפי ש כאמור טען כאמור בחקירה הראשית - אלא רק ביום שלמחרת, והסביר: "זה משה שברת. זה לא משה שניסיתי להסתיר" (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 22). לאחר מכן טען המתלון כי מיד לאחר האירוע הלך לרופא, אך בהמשך שוב שינה טעמו ו אמר شيئاך שהלך לרופא רק לאחר שקדום לכן פנה להגיש תלונה במשטרת. כשהתייחס ב"כ הנאשם במתלון - נוכח הטעויות הנ"ל - כי הוא שב וטוועה בעובדות, השיב המתלון שלא מדובר בעינויים אלא בחוסר זיכרון והוסיף: "הזיכרון שלי פגוע כי יש לי תRESET נפוצה" (שם, עמ' 8 שורה 20).

14. המתלון אישר כי בדעתו להגיש תובענה אזרחית בגין המקירה, וכי כבר ביום 1.3.15 שלח למשيكתו של הנאשם מכתב, באמצעות עורכת-דין (הגosh וסומן נ/1). המתלון ציין, כי על פי עצה משפטית שקיבל, הגשת התובענה האזרחית רצוי שתיעשה לאחר הגשת כתוב האישום וניהול ההליך הפלילי (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 8 ואילך).

15. כשנשאל המתלון מדוע במכتب העו"ד הנ"ל ציין כי הוא סובל מ"נכונות לצמצמות עקב החבלות" - בפרט כאשר המכתב נכתב פחות מחודשים לאחר יום האירוע (7.1.15) - סיפר המתלון כי הוא יצרך לגשת לוועדות שיקבעו אם הוא סובל מנוכנות או לא (שם, עמ' 8 שורה 24), ואף הוסיף: "אני סובל מנוכנות בעקבות המוכות האלה. גם נוכנות פסיכיאטרית".

בהמשך הדברים הוסיף המתלון עוד וטען כי נשברו לו שתי שיניים - שאחזו בכתף אחד - וגם זאת עקב האירוע (שם, שורה 30 ואילך). כשעומת המתלון עם העובדה שאין לכך תימוכין בתיעוד של ד"ר טימקון, הוא הסביר: "אני באתי אליו כדי לחייב בפנים, ולאחר מכן כshallacti הרגשתי השחן שבורה" (שם, עמ' 9 שורה 18 ואילך).

15. בהמשך חקירתו הנגדית חזר המתלון על פרטי גרסתו לאירוע, תוך שטען כי היה נסער באותו יום ولكن לא מסר את כל הפרטים המהותיים כאשר נחקר במשטרת. כشعומת עם היבטים בעיתיותם

בהתנהגותו חזר המתלוון ואמר כי אין בכך כדי להצדיק את תקופתו. כך, כשהוותח במתלוון שהנאשם אמר לו להוציא את הרכב, אך הוא סירב לעשות כן, והוא השיב: "נגיד שkn. לא צריך להרביץ" (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 5). וכך, במקרה אחר שאל: "כל בן אדם שעולה על המדרכה צריך לקבל מכות?" (שם, שורה 31). וכך, במקרה נוסף אמר: "אני יכול לקלל מהבוקר עד הערב, אל תרביץ לי" (שם, עמ' 15 שורה 12).

16. באשר לאיורו עצמו הבהיר המתלוון קטגורית כי היו דחיפות ביןו לבין הנאשם; וכדבריו: "שומות דחיפות לא היה בינוינו. רק מכות. לא יכולתי להתקרב אליו היו 2 שומרים לפני ענקים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 4. ההדגשה הוספה). כאשר ב"כ הנאשם הטיח במתלוון כי עד הראייה מר אדוארד איסקוב מסר "היו דחיפות, לא ראיית מכות", השיב המתלוון: "הבחן הזה שקרן גמור" (שם, שורה 15). המתלוון חזר וטען שהוא לא דחף את הנאשם ושבairoו לא היו דחיפות, גם כשעומת עם גרסת גב' אלון, עובדת הבנק, בהណון בהמשך.

17. יש לציין כי המתלוון לא היה עקי בתיאור הדרכו בה התחיל האירוע. כאמור, בחקירה הראשית תיאר המתלוון תקיפה קשה, שכלהו שלושה אגרופים לפרצוף ויריקה, והכל מיד לאחר שהшиб לנאים: "אמא שלך טמבלית" (לציוט הדברים ר' בפסקה 11 דלעיל). גם בחקירה הנגדית אמר המתלוון: "אמא שלו חשובה אז הוא התחל לתקוף" (ר' בפרוטוקול בעמ' 15, שורה 7).

ואולם, לאחר שב"כ הנאשם הטיח במתלוון כי דובר לא רק בכך אלא גם בקלות ולגריות וגסות, אישר המתלוון במשתמע את הדברים, באומרו - כפי שצוטט קודם בהקשר אחר - "אני יכול לקלל מהבוקר עד הערב, אל תרביץ לי".

18. המתלוון אישר דברים נוספים שנטען כי אמר באירוע, גם שעשה זאת בחצי-פה ובאופן מתחמקן; כללהן:

ש. אתה זוכר שמר אסף אמר לך אין אתה מדבר כה יש לך כיפה על הראש,

ואמרת לו שכיפה אתה קונה ב-5 ש"ח?

ת. הוא אמר לי את זה, זה נכון.

ש. על מה הוא אמר לך אין אתה מדבר?

ת. על מה שאמרתי קודם (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 15 ואילך).

19. באשר לטענות התקיפה טען המתלוון כי סימני נפיחות הופיעו על פניו מיד לאחר האירוע, וכי הוא הסתכל במראה וראה אותו (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 21). המתלוון עומרת עם אמרתו, המתועדת בדו"ח הפעולה ת/2, שלפיו הוא מסר למטרה שאין צריך טיפול רפואי. המתלוון השיב, "לא היה דבר כזה", אך מיד הסתיג והוסיף: "אולי התכוונו להזמין אמבולנס ואמרתי שלא צריך" (שם, שורה 24).

(3) עיקרי עדות מר לוי גמליאל:

20. מר גמליאל תיאר את האירוע מושא כתוב האישום, בחקירה הראשית, כללהן:
שמי לוי גמליאל, עובד עצמאי, שבאת לפה להעיד במקרה מסוים שהיה לפני שנה, שהוא כזה,

באיזה קניון איילון אני חשב, אם אני זוכר בכך. מה שקרה שם זה שניי באתי לעבודה מטעם החברה שאני עובד אותה, ואני באתי לתקן שם תיקון מסוים, הוא (המתלון - ש.א.) ביקש ממני, אז נכנסתי עם הרכב לשם באותו יום אני זוכר, וכנראה שאסור היה להיכנס עם הרכב, זה מה שאני זוכר שהיה, אבל בכל זאת נכנסנו עם הרכב. אז שרציתי להתחיל לעבוד באז אבטחה. יצא שם, אתה לא יכול, אמרתי אני רוצה להוריד את הכלים ולא הסכימו, היה שם ויכולת מאוד גדול (המתלון) התעורר. רציתי להתחיל לעבוד שם ואנשי האבטחה לא נתנו לי, וניסים התעורר. אמרתי להם שאני צריך לעשות אתה עבודה בפרק זמן של שעה שעתיים. וזא נוצר ויכולת מאוד קולני עם אנשי האבטחה, וזה העזינו מי שהו שאחראי שם על כל הנושא של הבטחה. אין שהצעינו את האיש הוא מיד ביטל את ההגעה שלו ובאותו רגע ניסים רצה לגונן עלי ועל העבודה וטור שנית התחל שם ויכולת מאוד קולני וטור כדי יכולות אותו האיש שאחראי על האבטחה הכה לו בפנים לפחות 2 אגרופים. לאחר מכן העסק נרגע ואני זוכר טוב אח"כ ביצעת את העבודה והבאתי את הכלים ידנית וביצענו את העבודה ובזה נגמר העניין (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 1 ואילך).

.21. כנשאלו מר גמליאל באופן ספציפי מה עשה המתלון במהלך האירוע הוא השיב שהיה יכולות עם אנשי האבטחה ואילו המתלון: "היה במקומם וגונן על זה שאני אבצע את העבודה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 17). כנשאלו מר גמליאל אם המתלון היה חלק מהויכוח הוא הוסיף: "בהתחלת הוא היה בויכוח. שם היה יכולות, אין נכנת מה נכנסת וכל הדברים האלה" (שם, שורה 20).

.22. בחקירה הנגדית אישר מר גמליאל כי הוא עובד כקבלאן של המתלון, המספק לו עבודה, וכי המתלון סיפר לו שבכונתו להגיש תובענה אזרחות בגין האירוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 28 ואילך). מר גמליאל חזר וטען שהוא דין ודברים בין המתלון לבין אנשי האבטחה שככל קלות, לרבות מצדו של המתלון. עוד אמר מר גמליאל כי לא שמע את הנאשם מאים על המתלון - כי "הפון אותו לנכח" (שם, עמ' 20 שורות 5, 7 ו-13).

מר גמליאל אישר כי היו באירוע דחיפות הדדיות, כשלבדיו המתלון מתנגד לנאם עם הידיים. יחד עם זאת, הוא עמד על טענותו שלפיו המתלון ספג באירוע שני אגרופים (שם, עמ' 21 שורה 9 ואילך).

(4) עיקר עדות גבי יעל אלון:

.23. גבי אלון, עובדת בבנק, תיארה בחקירה הראשית את שראתה באירוע, כלהלן:

ישבתי מאחוריו השולחן שלי, אני רוצה לציין שכשאני ישבת בשולחן טווח הראייה שלי מאוד מצומצם, אני לא רואה מה הולך מחוץ לסניף. הכל התחליל כשהזמננו לטניף מישהו שיחליף את דלת הכניסה. הגיע האדון לא זכרת את שמו עם הציד שלו ועם המכונית לקרבת הסניף, ובאותו זמן אני לא יצאתי בכלל מהמקום שלי אני גם לא אחראית על הנושא הזה בסניף, והתחלתי לשמוע צעקות אבל לא ראיתי כלום, ממש כלום, לא ראיתי מי התקוף וממי הנטקף. אח"כ הסתכמתי וראיתי שהבחור עם הципה מעד לכיוון הסניף, ראיתי אותו מועד, לא ראיתי מעבר לזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 24 ואילך).

.24. כנשאלה גבי אלון מה היה תוכן הצעקות אמרה שאינה זכרת, ולאחר שרוען זיכרונה מההודעהה הוסיפה:

ש. אני מציג לך את הודעתך.

ת. רשום פה שאמרתי שלא ראייתי עדין מכות ושמעתוי צעקות שהוא יקרה למשטרה והוא צעק שלא ירימו עליו ידיים. שוב, אני עכשו לא זכרת (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 10 ואילך).

בחקירהה הנגדית אישרה גב' אלון כי לאחר שיצאה מהבנק, בדרך לביתה, היא שוחחה טלפוןית עם השוטר גבריאל (כפי שגם מצוין בדו"ח הפעולה 2/2, ר' בפסקה 9 דלעיל). לשאלת ב"כ הנאשם אישרה גב' אלון את תוכן הדברים שמסירה לשוטר גבריאל, כפי שהלה ציינם בזיכרון דבריהם בו רשם:

במהמשך לאירוע... מתאריך 07.01.15 אשר הגעתني לטפל יחד עם השוטרת גלי מלול, בויקוח שהיה בין קב"ט קניון רמ"א לבין חשמלאי במקום, מסר המודיעע כי הקב"ט תקף אותו וכי הפקידה בبنק ראתה. בזמן שגלי מלול רשותה פרטיטים ניסיתי לאתר את הפקידה ונמסר כי היא לא בبنק ונתנו לי לדבר איתה בטלפון של אחד העובדים. הנ"ל ציינה בפני כי שמעה צעקות והבחינה בדחיפות הדדיות. לשאלתי האם ראתה מעבר לדחיפות תקיפה נוספת, טענה כי לא יכולה לראותה היא הייתה בתוך הבנק וזה קרה בכניסה (ר' זיכרון הדברים נ/2. ההדגשות הוספו).

(5) עיקר עדות ד"ר נתן טימקין:

26. לבסוף העיד מטעם המאושר ד"ר טימקין, רופא קופת החולים שבדק את המתלוון ביום האירוע. על פי המופיע בתעודה הרפואית שערכ (ת/4-ג), בדיקת המתלוון נערכה ביום 7.1.15 בשעה 17:43. התלונות והמצאים תוארו בתעודה כלהלן:

תלונות: לדבורי היום ב(ע)רך בשעה 15:15 הותקף בעבודתו על ידי אדם. קיבל מכות מרבות בפנים. תלונות על טשטוש ראייה.

מצאים: ש(ט)ף דם ונפיחות במצח מעל פינה חיצונית של עין שמאל. קרע קטן בשפה עליונה שמאל, שת"ז.

בסיוף לתעודה נרשם כי הנבדק-המתלוון מופנה בדחיפות לחדר מיון לצורך "בדיקות רופא עיניים".

27. בחקירהה הנגדית של ד"ר טימקין עולה כי הוא מטפל במתלוון ובבני משפחתו, במסגרת קופת החולים, מזה זמן רב. ד"ר טימקין ציין כי הוא מומחה למחלות פנימיות ואישר כי איןנו מומחה לרפואה משפטית (ר' בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 3 ואילך). ד"ר טימקין לא זכר אם המתלוון הלין בפניו גם על פגיעה בשניים (שם, שורה 24, אך בהמשך ציין כי הפנית המתלוון לבדיקת רופא עיניים בחדר מיון נעשתה על יסוד דבריו המתלוון (שם, עמ' 29 שורה 22).

28. ד"ר טימקין אמר כי אמן אין לשலול, קטגורית, את האפשרות שחברות המתלוון נגרמו שלא ממכת אגרוף, אך בבדיקה הסתיג מחותן דעתו של המומחה מטעם ההגנה, פרופ' יהודהysis. ד"ר טימקין הדגיש כי פרופ'ysis כלל לא בדק את המתלוון, להבדיל ממנו, וכי דבריו ד"רysis בקשר לתופעות לוואי של התרופות - אותן נוטל המתלוון - אין נוכנות בעניינו של המתלוון דנא, המוכר לו היטב (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 11 ואילך).

29. עוד עומרת ד"ר טימקין עם העובדה שהגם שצין בתעודה הרפואית שהמתלוון סבל מקרע בשפה, הדבר לא נראה בתמונות שהמתלוון צילם לדבריו, והшиб כלהלן:

עמוד 7

- ש. אתה קובע גם בטעודה הרפואית שלך שאתה זיהיתי קרע ושטף דם בשפה
העלונה מצד שמאל?
- ת. ממש בפינה.
- ש. אני אומר לך שאין דבר כזה בתמונות?
- ת. אני מסכימים איתך שאין את זה בתמונות, ולכן אני אומר שקשה מאוד להסתמן על תמונות. אני רأיתי את זה בפנים, ממש בפינה.
- ש. ויזואלית רأית את זה?
- ת. אכן.
- ש. ויש לך אולי הסבר איך תמונות שצולמו פחות מ-24 שעות לאחר מעשה, התמונות האלה לא רואים דבר וחצי דבר מזה?
- ת. אין לי הסבר (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 7 ואילך. ההדגשות הוספו).

(6) הודעת הנאשם:

30. בנוסף לעדויות ולמצגים שתוארו עד כאן הגיעו ב"כ המאשימה, בהסכמה, את ההודעה באזהרה שנגבתה במשטרת מהנאשם ביום 28.1.15 בשעה 11:15 (סומנה ת/3). בתחילת ההודעה הוחשד הנאשם בתקיפה חבלנית של המתלון, והשיב כלහן:

אני מבין את החשד ומוסר גרטטי מרצוני הטוב והחופש, אני לא זוקק לעוז"ד. זכור לי האירוע, אני משתמש כקב"ט קניון רמת אביב. יצרו איתי קשר, איש אחיזקה ומנהל חברת הניקיון שרכב מסחרי עלה על המדרכה, על השטח הפרטיא של הקניון שהוא מס肯 אנשים והגיע עד לדלת של בל"ל ושכחש ביקשו ממנו לצאת, הנ"ל, ככה טענו, החל בניבולי פה וסירב בכל תוקף לעזוב את המקום, תוך כדי זה לטענתם שהוא מקלל ומאיים.

אני הגיעתי למקום, הבחנתי ברכב שעומד ליד הדלת, ולטענתו הוא בא לתקן הדלת ולא עוזב את המקום, אמרתי לו שזה שטח פרטיא עצם המעשה שלו מס肯 אנשים במקום(ם). כתגובה הנ"ל ענה לי "אם לא תעוזב את המקום, אני אזען את האמא שלך ואם עוד אחד יגיע... תעוף". שוב הוסבר לו שזה מס肯 והוא בשלו. שאלתו למה הוא מדובר בכך, יש לך כיפה על הראש, ענה לי "כיפה אני קונה ב-5 שקלים" ושוב אמר שזען אני.

בשלב זה הצטרכ אליו אדם נוסף להוריד את הכלים, מנעתי מהם להוריד... על ידי עמידה במקום בין הרכב ואז הוא נדחף וניסה שוב בכוח תוך כדי שהוא דוחף אותו ואני ניסיתי למנוע ממנו תוך כדי דיחיפה ופה התערבו אנשים והייתה המולה. אוכל להביא עד למקרה, אידי, אני אdag שיגיע עדות. לאורך העדות הוא קילול וניבול פיו ואיים שזען את אמא שלי וכן אמר שימצא אותו.

אני רוצה לציין, שאני בד"כ עובד עם קבלנים חיצוניים ואף אחד לא התנגד וניבול פיו כמו הנ"ל. יכול להיות שם היה עונה בצורה אחרת האירוע היה נגמר בצורה אחרת והייתי נותן לו את כל הסטיוע כולל כרטיס יציאה חינם. האירוע היה בתחום הקניון וכדי להיכנס צריך כרטיס כניסה.

- ש. הנ"ל טוען שנתה לו בוקסים כולל לשפטיו, מה יש לך לומר על קר?
- ת. לא היה ולא נברא. **הכל היה דחיפות. לא היו אגרופים...** (ת/3, שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

ג.

עיקר פרשת ההגנה:

31. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ועוד חמישה עדים - מר סאבי שריב, מר אדי איסקוב ומר ארטור ברמן, כולם עובדים בקנין שהיו עדי ראייה לאירוע; מר מורייס אחולאי, סמנכ"ל התפעול של הקנין; ופרופ'esis, שהגיש חוות דעת רפואי-משפטית.

(1)

32. הנאשם חזר בעדותו לפני עיקרי גרטסו בחקירתו במשטרה, גם שהרchip והוסיף מספר פרטים מהותיים. הנאשם האיריך בתיאור תפקידו, עבדתו רבת השנים בקנין ותחומי אחריות המרכיבים כך צין הביטחון הממונה על מערכ האבטחה של הקנין (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 15 ואילך). הנאשם הוסיף וטען כי מעבר הולכי הרגל הינו שטח המצו依 באחריותו-שלו (שם, עמ' 34 שורה 17 ואילך).

33. באשר לפרטי האירוע טען הנאשם כי עבר לו התקשרות אליו האחראי על הניקיון, מר שריב, וביקש ממנו להגיע בדחיפות למעבר הולכי הרגל. לדבריו מר שריב הגיע למקום רכב מסחרי שעלה על המדרכה, התעלם מהערתו של מר שריב כי מדובר בשטח פרטני המיועד למעבר הולכי רגל, ואף קילל אותו (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 25 ואילך).

ה הנאשם הגיע אפוא למקום, וכගרסתו:

- ת. אני הגעת למעלה, ראיתי את המתлон... שאלתי אותו מה קורה כאן, אמרתי לו אני הקב"ט מה קורה כאן, הוא אמר לי הזמין אותו להחליף דלת ובאת עמו ציוד. אמרתי לו אני מבקש ממן לקחת מיד את הרכב ולעוזב את המקום. אתה על שטח פרטי, אתה מהווים מפגע בטיחותי... מיד בתגובה שקיבלתו הוא אומר לי הנה עוד איזה דרnek הגיע, תלך, ואני מבקש סליחה מכבוד בית המשפט, תלך או שאני אזין את האמא שלך. אני לא הבנתי כ"כ, היתי כ"כ מופתע, אמרתי לו סליחה? הוא אומר לי תלך מפה, אתה לא תניד לי מה לעשות, גם אם תביא אנשים לא יהיה לך מה לעשות. הוא אמר לי תלך או שאני אזין את אמא שלך, צר לי שאני חוזר על זה כי זו העובדה. אמרתי לו יש לך כיפה על הראש, הוא אמר לי כיפה אני קונה ב-5 ₪. אז בשלב זה הוא הולך לכיוון הרכב. אני ניגשתי יחד איתו וכל הזמן אני אומר לו תוקן כדי הליכה להוציא את הרכב והוא שוב חוזר על המשפט אני אזין את אמא שלך. אז נעמדתי בינו לבין הרכב.

ש. **למה?**

- ת. **למנוע ממנו להוריד את הציוד, כי היה לו ציוד על הרכב. עמדתי בינו לבין**

הרכב ואז כשהוא בא להוריד את הציוד **זמני** קצת ממנו ואז פתאום אני חוטף דחיפה. כמובן שאני באותו רגע דחפטו אותו חזקה והיו דחיפות הדדיות בינוינו. הכל היה מהר מאוד (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 24 ואילך).

הנאשם הבהיר נחרצות את טענת המתלוון כי הכה בו באגרופים והוסיף וטען שהטעה גם אינה הגונית, באשר דבר באירוע במקום פתוח - בנסיבות קהיל וועל יד מצלמות האבטחה של הבנק - ואין זה סביר שקצין ביטחון של קניון יתקוף אדם בנסיבות כללה (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 12 ואילך). יחד עם זאת, הנאשם הודה כי יתרן שבמהלך הדחיפות ההדרדיות הוא פגע במקרה בפניו של המתלוון וכדבריו:

היו דחיפות בינוינו, ויתרכן מאוד שתוך כדי דחיפות אולי נתמי לו מכיה כלפי מעלה ויתרכן שהוא נפגע בפנים, אבל לא הייתה לי כוונה לפגוע בו. אם אני מתווכח עם מישחו, גם אני יכולתי להיפגע. ההבדל שאינו לא הلكתי להטלון משטרה או להמציא תעודה רפואי (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 28 ואילך).

הנאשם הגיע סרטון ותמונה שצילם. הסרטון (נ/4) נועד להציג את הנטייה הארוכה בעבר הולי הרגל, לה נדרש המתלוון על מנת להגיע לכינסה לבנק. התמונה (נ/5) נועדה להציג את מקום מצלמות האבטחה של הבנק, במרחיק קצר מקום האירוע. בהקשר אחרון זה יש לציין כי ב"כ הנאשם הפנה בסיכון לזכרי המשטרה, שלפיים המשטרה ביקשה תחילתה לקבל את הציומים של מצלמות אלה, אך בסופו של דבר התברר - אולי בשל הבירור המאוחר ייחסית - כי אין בידי הבנק צילומים מהמועד הרלוונטי (ר' בפרוטוקול, עמ' 77 שורה 14 וכן בזיכריהם המצורפים).

על מנת להמחיש את דחיפות הצורך בסילוק רכבו של המתלוון מהמקום, אף מבלי לפנות לעזרת המשטרה, סיפר הנאשם בעדותו לפני - לראשונה - כי מקום האירוע מצוי מעל חניון, דהיינו לא על הקרקע אלא מעל חלל שנחפר באדמה. לפיכך, בעבר של רכב מסחרי גדול באותו מקום יש משום סיכון חמוץ לבתיות הקהיל; וכדברי הנאשם:

כל רכב שאמור לעלות לשם ציריך לעبور אישור, רכב מסחרי גדול, ציריך אישור של קונסטרוקטור שחס וחלילה לא יקרה שם אסון. אני כלפי הקניון יש לי התcheinות לש(מ)ור על בטיחות ולמנוע מפוגעים. אני ראייתי בהזה מפגע בטיחותי חמוץ באותו רגע. הבן אדם על מקום שאסור לו לעלות... (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 30 ואילך).

ו吐ם, כי הנאשם חזר על טענתו שלפיו נדרשה במקום פעולה דחופה מבחינתו, כך שלא התאפשר לו לפנות לעזרת המשטרה. הנאשם אף השווה את האירוע למקורו שבו ליד מסתבך על דרגונע, בו מתוקף תפקידו הנאשם לא יכול לומר "סתוף, אני מביא משטרה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 23).

עוד הבהיר הנאשם את טענת המתלוון - שאינה מופיעה בעובדות כתוב האישום - כי הוא אכן עליו באומרו שיופיע אותו לנכח. הנאשם אמר, בהקשר זה, "**לא יהיה ולא נברא**" והוסיף כי המתלוון גם לא אמר זאת לשוטרת מלול. באופן דומה הבהיר הנאשם את טענת המתלוון כי הסימנים על פניו נראו מיד, ואף כאן ציין שמדובר בשוטרת לא הבחינה בכך (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 9 ואילך).

הנאשם נחקר בחקירה נגדית נמרצת ועמד על גרסתו, ובמיוחד הבהיר את טענת המתלוון בעניין הכתו באגרופים, בין השאר כלහן:

אתה אומר כאן שאין סיכוי שאתה למעשה תנקוט באלים... אמרת אפיו שיש מצלמה והציג גם צילום, אבל אתה גם באותה נשימה אתה אומר מה פה שהיית מאוד בוטה וכעסת, ובאותה נשימה אתה אומר שיכול להיות שנתת לו מכח עם הידים שהנפת אותם. תסביר?

אני אחזר על הדברים שאתה אומר כרגע. היה שם כעס והוא שם רוגז. נכון, אני חוזר על הדברים שלי. מלחת היצרים שנוצר במקום והדחיפות, הוא דחף אותי ואני באינסטינקט דחפטី אותו. כשאחד דוחף את השני בדחיפות הדדיות צריך להבין את המשמעות. לא הייתה לי כוונה, היו שם מצלמות וונוכחות של אנשים. לא סביר ולא הגיוני שאי עוז, לא הייתה לי כוונה לתקוף אותו **באגרופים ובומבות כמו שהוא אומר** (ר' בפרוטוקול, עמ' 42 שורה 20 ואילך).

.39. ב"כ המאשימה הטיח בנאש כי הוא פשוט איבד שליטה כאשר המתлон קיל את אמו ועל כן הכה אותו. ואולם, הנאש הכחיש את הדברים והוסיף וטען כי הוא נתקל לא אחת בסיטואציות של קילות במהלך עבודתו ועל כן מידת האיפוק שלו גבוהה; וכדבריו:

אני נתקל בסיטואציות אלה يوم יומם עם ספקים וקבלנים... מידת האיפוק שלי היא מאוד גבוהה כי אני נושא בתפקיד אחראי. גם באירוע הזה למרות הקילות שלו אתה מסיק מסקנות לא נכונות כי **לפי הטענות שלך כל האירוע הזה ליד הבנק, אז שייצא עוד מישחו שידוק בגרסת שתקפט את הבן אדם**. נכון, **הו תקיפות הדדיות שכחוצה מהן הגנתי על עצמי וייתכן שפגעתו בו בלי כוונה** (ר' בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 12 ואילך).

.40. הנאש חזר על גרסתו בחקירה הראשית, שלפיה לא הייתה לו אפשרות להתקשר למטרה, תוך שהdagish כי האירוע **"התנהל מהר מאוד"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 10). באופן דומה חזר הנאש על גרסתו שלפיה רכבו של המתلون היה מפגע בטיחותי חמור ואם הנאש לא היה דואג להזותו מידית הוא היה מפר את חובתו כלפי הKENION, מתוך תפకידו בקצין הביטחון (שם, בהמשך הדברים).

(2) עיקר עדויות עדי הראיה מטעם ההגנה:

.41. מטעם ההגנה העידו שלושה עדי ראייה לאירוע, שכולם תמכו בגרסה הנאש ושללו את טענת המתلون שלפיה הנאש הלם בו באגרופים:

(א) מר **סאבי שריב**, מנהל הנקיון של הKENION, סיפר כי הבחן במתalon ובמר לו' עולים על המדרכה ומתחילה לנסוע על מעבר הולכי הרgel. לדבריו, הוא פנה אליהם, הסביר כי הדבר אסור, אך בתגובה זה תחילת להתעלמות ולאחר מכן לקללות נمرצות. עקב כך הזעיק מר שריב את הנאש. באשר לאירוע עצמו סיפר מר שריב כי כל שהבחן בו היו דחיפות בין השניים ו**"לא משחו חריג"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 61 שורה 29).

עם זאת, מר שריב אישר כי לאחר שהנאש הגיע למקום הוא פנה לכלת משם, משומש שאין זה מתפרקido לטפל באירועים כאלה, כך שלא ראה את כל מהלך האירוע (לדבריו לשוטרת מלול ר' בפסקה 9 דלעיל).

(ב) מר **אדית איסקוב**, עובד אחזקה בKENION, סיפר שבAKERAI נקלע לאירוע, עת הוזעק לטפל בעניין שבטיפולו במקום סמוך. לדבריו, הוא שמע רעש וצעקות ממוקם האירוע ועל כן התקרכב לשם, ואת

שרהה תיאר כלהן:

...התקרבתי עוד ואני רואה את יעקב הקב"ט, והוא אחד של טנדר, והם צועקים אחד לשני, ודוחפים (מדגים דחיפות עם שני הידיים), צעקות, הוא אומר קח כלים, הוא אומר מי אתה, מנסה להחזיר אותם, לא נותן לו. ועמדתי באמצע והفردתי אותם. שאלתי מה קרה ומה הסיפור. אז הוא צעק אחד לשני, אומר הוא לא נותן לי לעבוד, אמרתי לו תירגע דבר אותו ותסגרו את העניין. ממשין עוד פעם והיו כלים בידיהם ושם אותו באותו שלו. אז הוא אומר לפועל שלו תוריד, אין פה כלום, עוד פעם אחת הפרדתי, העניין נרגע קצת, יעקב הילך קצת אחורה, והוא אמר שהוא על אמא שלו, אז הוא חזר עוד פעם ועוד פעם עשיתי להם, כאילו הפרדתי אותם, אח"כ מהרעש יצא מהבנק עובדת, והם נכנסו בתוך הבנק קצת, לפינה שם, התחלו לדבר בשקט (ר' בפרוטוקול הדיון בעמ' 63, שורה 13 ואילך).

(ג) מר ארתור ברמן, אחראי משמרת אבטחה בקניון, העיד כי הזעק למקום על ידי מר שריב, והגיעו עוד לפני הנאים. לטענותו, המתلون התנהג כאילו הוא בעל-הבית במקום, הן בכך שנכנס למקום אסור והן בכך שסירב לצאת כשנתבקש לכך. אף הוא סיפר על עצבנות ודחיפות הדדיות בין המתلون לבין הנאים (ר' בפרוטוקול, עמ' 66 שורה 24 ואילך).

(3)

עיקר עדות מר מורים אゾלאי:

42. מר אゾלאי הינו כאמור סמנכ"ל תפועל של הקניון. הוא לא היה עד ראייה לאיורו ועדותו מתמקדה בשאלת אחריות הקניון לשטח בו אייר האירוע, כמו גם הגדרת תפקידיו של הנאים. מר אゾלאי הפנה לתקניות ותצלום אויר (ר' נ/6 ונ/7) וטען כי הגם שמעבר הולכי הרגל מוגדר כ"שטח ציבורי פתוח", הוא מצוי ב"אחריות מלאה" של הקניון (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 18 ואילך). בחקירהו הנגדית חידד מר אゾלאי שלא מדובר בשטח המצוין בבעלויות הקניון אלא בשטח המצוי ב"זיהת הנאה" לקניון (שם, עמ' 49 שורה 11).

43. מר אゾלאי הוסיף, כי מעבר הולכי הרגל הינו מקום האסור למעבר כל רכב ללא תיאום מראש, משום שמעבר כל רכב בו יוצר סיכון בטיחותי חמור. בהקשר זה ציין מר אゾלאי את העובדה שהמקום מצוי מעל חניון תת קרקעי, הגם שמדובר עלה כי כניסה כל רכב למקום אפשרית מחוץ לשעות הפעילות (ר' בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 13). בנוסף, ובפרט מדברים שעלו בחקירהו הנגדית של מר אゾלאי, הסתבר כי לטעמו הפהרעה המהותית במקרה דנא הייתה ההפרעה להולכי הרגל - לרבות בחסימת מעבר חירום של הקניון - ולא חשש מהתמודדות או קriseה (שם, עמ' 50 שורה 24 ואילך; עמ' 51 שורה 26).

44. מר אゾלאי תיאר את תחומי אחריותו של הנאים, מתוקף תפקידו כקצין הביטחון של הקניון, המשתרעים לא רק על התמודדות עם סיכוני פעילות חבלנית עונת אלא גם עם מפגעי בטיחות אחרים, עשויים להיות חמורים ומסוכנים לא פחות. מר אゾלאי ציין מדובר בקניון גדול, בו מבקרים כמעט 20,000 בני אדם ביום. לפיכך, במצב של שריפה או איורו דומה ישנה חשיבות רבה בקיומם של מעברי פינוי פתוחים ובטוחים על מנת לאפשר פינוי מיידי של הקהל מהקניון (ר' בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 22 ואילך).

45. פרופ'esis ערך חוות דעת רפואי-משפטית מטעם ההגנה (נ/8), בה נתקבש לחוות את דעתו באשר למנגנון היוזרות החבלות בראשו של המתלוּן, או החשד ליוזרות החבלות, בעקבות האירוע דנא. חוות הדעת מסתמכת על המסמכים שבתיק - לרבות המסמכים הרפואיים שערך ד"ר טימקון ומסמכי חדר המיון אליו פנה המתלוּן למחמת יום האירוע (דהיינו מסמכים מיום 8.1.15, ר' נ/9), וכן התמונות שהמתלוּן צילם (ת/1) - אך לא על בדיקת המתלוּן.

46. בחוות הדעת חיוה פרופ'esis את דעתו, בעניין השאלה הנ"ל, כלהלן:

1. **על סמך הנתונים מאربעת התצלומים של (המתלוּן) מיום 08.01.15** (דהיינו התמונות ת/1 - ש.א.), הנני מחווה דעתך שבמצחו משמאלי ומקדימה, בגבה משמאלי, בעפupyים משמאלי, באף, בלחי שמאל, בשפטים, בסנטר משמאלי ובאפרכסת שמאל אין סימן חבלה טרי ו/או שינוי בגוון שכולים הי' להעיד על חבלת אגרופים يوم קודם בפנים מצד שמאל או מקדימה, בעוצמה המסוגלת לגרום לנזק.

א) לפיך אני דוחה את הטענות שנמצאה במצח שמאל ו/או סביר לעין שמאל דימום תה עורי.

ב) הנפיחות בעפעף עליון משמאלי אינה תוצאה של חבלה.

ג) אני דוחה את הטענה שבשפלה העליונה משמאלי נמצא קרע קטן.

ד) העדר נזקים חבלתיים בחלקים הבולטים של הפנים כמו האף וארכובת עין שמאל, שלולים פגעה חבלתית ממכת אגרוף בעפעף עליון משמאלי.

2. על סמך הנתונים מהרשומות הרפואיות של (המתלוּן) מיום 07.01.15 ומיום 08.01.15 ומיום 09.01.15 וمعدותיו ביום 28.02.16, הנני מחווה דעתך שהואיל ובפניו לא נמצא סימני חבלה טרייה, סביר להניח שטשטוש הרਆה עליו התלוּן נגרם ממחלה כרונית מהן סובל ו/או תופעות לוואי של הטיפול התרופתי שנוטל.

כמו כן סביר להניח שהשבר בכתף של בן 37 (בלסת העליונה משמאלי) לא נגרם מחבלה כוחנית בלחי שמאל, אם כי לא ניתן לשלוּל שחבלה לא כוחנית בלחי שמאל שלא הותירה סימן חבלה על פני העור, גרמה להרעה של כתף בן 37 שהיה פגום עובה ליום 07.01.15 (ר' ת/8, עמ' 9-8).

47. בחקירותו הנגדית אישר פרופ'esis כי יש חשיבות לבדיקת המתלוּן בסמוך לאירוע, דבר שלא נעשה כאן על ידי פרופ'esis ממשום חוות דעתו ניתנה בדיעבד, אך בהתייחס לתעודה הרפואית של ד"ר טימקון הוסיף ואמר:

...בדיקות רפואי-משפטית משמעותה לא רק לומר או לכתוב שישנה חבלה כלשהי אלא גם לתעד אותה בΖΟΡΑ נוכנה וגם להבין את מנגנון החבלות. כאשר אני קורא בחוות דעתו של רופא מכובד שישנה ניפויות ודימום תה עורי במצח מעל העין או ארכובת העין השמאלית, אני הייתי רוצה לראות את הממצא זהה מכיוון שהוא חשוב, לא רק זה אלא ממצא זה יLOUR ויקבל נפח בעוצמתו למחרת מכיוון שמדובר באזרור שתחתיו נמצאת עצם, ז"א הדם שיצא מתוך כלי הדם בעקבות החבלה במצח אין לו איפא להיסpeg כי מתחתיה נמצאת עצם. לכן סביר היה

להניח שבבדיקה למחמת בחדר מיין של המרכז הרפואי וולפסון, הדבר הבולט ביותר שייראו הרופאים זה אותו דימום לת עורי במצח מצד שמאל ואותו קרע בשפה תחתונה מצד שמאל.
לא רק שאני לא רואה את זה בצילומים, אני גם לא רואה שיש התייחסות כלשהי באותו הבדיקה במשך שעوت שביצע המתלוון בבית החולים. בנוסף, בוצעה סי.טי שזה צילום של תלת מימדי, של כל הראש, והמומחה שפענה את הצילום הזה לא מצא שום סימן לחבלה כאשר בצילום כזה רואים שיש נפיחות ברקמות הרכות, כך אני מכבד את הרופא הזה, אני לא מכיר אותו באופן אישי, יכול להיות שהוא חשב שהוא רואה את זה אבל אני חשב שמדובר רפואית משפטית כאשר אין לזה סימוכין או ראייה מוצקה אני לא יכול לקבל את זה דבר מובן מאליו,
כתרורה מסיני (ר' בפרוטוקול, עמ' 54 שורה 12 ואילך. ההדגשות הוספו).

.48 פרופ'ysis נשאל כיצד יכול היה להסתמך על התמונות שצילם המתלוון (ת/1), כאשר הוא-עצמו קבוע בחומר דעתו שמדובר בתמונות ללא קנה מידה, "עם תארה לא הומוגנית" (ת/8, עמ' 5). פרופ'ysis השיב כי גם שהתמונות אינן אופטימליות, ניתן לקבוע שהן לא מתישבות עם האמור בטעודות הרפואיות ת/4, בין בין השאר דבר בקרע בשפה. בנוסף הדגיש פרופ'ysis את העבודה שבבדיקה ה-D.C. שנערכה למTELוון בבית החולים לא נמצא נזקים חבלתיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 14 ואילך).

.49 באשר לתלונות המתלוון אודות "**טשטוש בראשיה**" ציין פרופ'ysis כי לא נמצא להן תימוכין אובייקטיבים, ועל כן בוחן את האפשרות שמדובר בתופעות לוואי של התרופות אותן נטל המתלוון ללא כל קשר לאירוע; וכדבריו:

שאני אומר שיש טשטוש ראשיה בಗל חבלה אני מצפה שבדיקה ע"י רפואת עיניים יומם אחריה החבלה תגלה איזשהו מצב חבלתי בעין ולא נמצא דבר כי הוכחה לכך נתנו לו טיפול במשפה אנטיביוטית שאין לה קשר אלא לפצעונים קטנים, שהיו בשתי הקרניות, ולכן חשבתי לנכון למצוא קשר אם אפשר להסביר את הנפיחות בדרך סבירה (ר' בפרוטוקול, עמ' 57 שורה 8 ואילך).

ובהמשך:

טשטוש ראשיה זה ממשו סובייקטיבי. גם הרופאים בולפסון לא מצאו למה יש לו טשטוש ראשיה. תוצאות הבדיקה בולפסון לא העלה את הסיבה לטשטוש. אני מנסה לראות האם חוץ אפשרות של חבלה, לטענת המתלוון, היו אולי סיבות אחרות שהיו יכולות לגרום לטשטוש ראשיה ולכן כתבתי זאת... (שם, עמ' 58 שורה 26 ואילך).

דין והכרעה:

.50 לאחר שמעתי את עדויות העדים שהעידו לפני והתרשםתי מעדויותיהם, ולאחר שעניינו במורים שהוגשו לפני ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים - בעל-פה עם הפניות בכתב מטעם הנאשם, בעל-פה ובכתב מטעם הנאשם - אני קובע כי בסופה של יום נוחר ספק סביר בשאלת אשמהו של הנאשם בעבירה בה הוא הנאשם לפני. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דין הוא לזכוי.

(1) הליךויים בגרסת המתלוון ומשמעותם:

- .51. עדותו של המתלוון לפני לכתה במספר מישורים. **ראשית**, תיאור האירוע על ידי המתלוון היה מועצם, דבר שניכר בין השאר במהלך חקירתו הנגדית. המתלוון פתח את עדותו הראשית בתיאור חריד ממש, של אדם המגיע לתומו לעבודה ולהוות נתקל בהתנהגות ברוינית, המלווה בקהלות ולאחר מכן באליומות חמורה, לרבות בשלושה אגרופים לפניו; והכל בראש חוצות ולעיניו עוברים ושבים. המתלוון אף הדגיש כי לולא הפרידו אחרים בין הנאים, הלה היה הורג אותו.
- .52. והנה, בחקירותו הנגדית של המתלוון הסתבר שלא ממש צעקתה. המתלוון עצמו הודה, אם גם בחצי-פה, כי הוא נסע על מדרוכה שלא כדין, סירב לבקשות לפנות את המקום ואף קילל בגסות. הגם שהצדוק עם המתלוון כי אין בהתנהגויות אלה - בפני עצמו ואך בקיובן יחד - כדי להצדיק תקיפה פיזית,ברי כי התיאור ברישא לעדותו הראשית של המתלווןינו מתישב עם מה שהסתבר בהמשך הדברים. בנוסף, המתלוון תיאר פגיעות קשות שהצריכו הגעה מידית לחדר מין בבית חולים, כפי שבחקירותו הראשית טען שעשה, אך בחקירה הנגדית הסתבר כי המתלוון פנה לחדר מין רק למחמת היום.
- .53. **שנית**, גם תיאור החבלות בעדות המתלוון היה מועצם על פניו. בתמונות שהמתלוון צילם, לגרסתו יום לאחר האירוע, קשה לבדוק בחבלות של ממש, ואין תמה בדבר שהשופרת מלול לא צינה בדו"ח הפעולה שערכה כל פגעה נראית לעין. בנוסף, בתמונות אין זכר לפצעה הנטענת בשפה, וטענתו הנוספת של המתלוון - לשבר בשן - אף לא באה לידי ביטוי בתעודה הרפואית שערך ד"ר טימקון (ת/4).
- זאת ועוד, בעדותו לפני לא הסתפק המתלוון בטענה לפגיעות המוניות בכתב האישום, אלא גם הוסיף וטען לנזקים רבים נוספים, לרבות בקשר שהפסיק לעבוד עם הבנק ואך נגרמה לו נוכות פסיכיאטרית.
- .54. **שלישית**, אף הטענה בדבר שלושה אגרופים אותם ספג המתלוון מיד הנאים נראה כמוגמת על פניה, ולמעשה אין לה תימוכין אובייקטיביים. מר גמליאל סיפר אمنם על שני אגרופים, אך מנגד עדי הראייה מטעם ההגנה שללו את הטענה שהמתלוון הוכה באגרופים. גם אם תאמיר שעדרות אחרונות אלה משקלן מועט, בשל היכרות או עובודה משותפת של העדים הנ"ל עם הנאים, הרי שהנמקה זו יפה גם ביחס לעדותו מר גבריאל מצידו של המתלוון.
- זאת ועוד: העדה האובייקטיבית היחידה, במובן זה שלא היה לה קשר או היכרות קודמת עם מי מהצדדים, הייתה גב' אלון, אשר תיארה מפורשות סיטואציה של דחיפות הדדיות. אכן, גב' אלון הדגישה כי לא ראתה את כל האירוע, אך יחד עם זאת יש לזכור כי המתלוון הכחיש קטיגורית דחיפות הדדיות (ר' בפסקה 16 דלעיל), ומכאן שגורסתה סותרת את גרסתו בנקודת מהותית.
- לכך יש להוסיף את האמור בחווות דעתו של פרופ'ysis (נ/8) והמסקנה המתבקשת היא שלא הוכחו לפני, בוודאי לא מעבר לספק סביר, שהמתלוון הוכה באגרופים.
- .55. **רביעית**,висוד עדותו של המתלוון עמד אינטראס ברור להעדים את גרסתו, על רקע כוונתו המוצהרת להגיש תובענה אזרחות בין האירוע. יאמר מיד, כי אין כל פגם בעצם רצונו של אדם לتبיע את נקיי הנטענים, והגשת תובענה אזרחות בגין נקי תקיפה הינה מהלך משפטי מצדך ואך ראוי. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שבמקרה דנא עדותו של המתלוון עשתה רושם ברור של עדות המוכוונת לראשי נזק הנתבעים בתביעות נזקין, לרבות כאב וסבל, הפסדי השתכורות (הפסקת עבודה עם הבנק) ונכויות צמיות (nocot פסיכיאטרית). מעבר לכך שלא הובאו בפני ראיות כלשהן לטענות

אליה, יש בהן כדי להצביע על אינטראס ברור של המתלוון להעצים את האירוע.

.56. **חומרית**, המתלוון הסביר טעויות מהותיות שנפלו בעדותו הראשית - ובהן טענתו בדבר התפנות מידית לבית החולים לאחר האירוע - בכך שזכרונו נפגע בשל הטרשת הנפוצה שמננה הוא סובל.יפה עשה המתלוון ששיתף את הצדדים ואת בית המשפט בעניין זה, אך פשיטה כי יש בכך כדי להעיב על האפשרות לקבוע מצאים - בוודאי ברמת הוכחה שמעבר לספק סביר הנדרשת בפלילים - על יסוד עדותם.

.57. המשקנה המתבקשת הינה, כאמור, כי גרסתו של המתלוון לפנייתה מועצתם ובלתי מדויקת בפרטים מהותיים שונים - הן באשר לנסיבות האירוע והן באשר לנסיבותיו - ולא ניתן לקבוע על יסודה למצאים שיפוטיים ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי. ברור כי אופי האירוע היה שונה מכפי שצוייר בעדות המתלוון, ולהבדיל מתקיפה פתאומית על ידי הנאשם הוא כלל חילופי דברים - לרבות קלות נמרצות מצדו של המתלוון - וכן דחיפות הדדיות, כפי שעלה בין השאר בעדותה של גב' אלון, שהיתה עדה ניטרלית במובן זה שלא היה לה קשר או היכרות עם מי מהמעורבים. בנוסף, לא הוכח לפנייה שהמתלוון הוכה באגרופים ולא הוכחו הפגיעה הנטענת בעטיו של האירוע.

(2)

.58. גרסת הנאשם הייתה, כאמור, כי לאחר שהוא הוזעק למקום ובקש מהמתלוון לפנות את המקום, הלה הגיע בתקפנות ובקלות ומשיך במעשהיו. או אז ביקש הנאשם למנוע מהמתלוון פריקת ציוד מרכבו, ועל כן לדבורי נعمד בין הרכב לבין המתלוון. המתלוון דחף את הנאשם והלה הגיע בדחיפות, תוך שייטין כי אגב כך גם פגע ללא כוונה בפניו של המתלוון.

.59. נוכח גרסה זו טוען ב"כ הנאשם, בסיכון - למקורה שבית המשפט יקבע כי מעשיו הנ"ל של הנאשם גיבשו את היסוד העובדתי הנדרש בעבירה התקיפה - כי גם על פי קביעה כזו לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של התקיפה. זאת, משום שבנסיבות העניין קמה לנימא סמכות ורשות להפעיל כוח סביר על מנת לסלק את המפגע שיצר המתלוון, וממילא לא מדובר בתקיפה שלא כדין.

.60. אין בידי לקבל קו טיעון זה. אמן ממקובל טיעון ההגנה, שלפיו אופן נסיעת הנאשם עם הרכב על המדרכה ובמעבר הולי הרגל והחניתו שם יצר מפגע, כמו גם הטיעון שמכוח זיקת ההנהה של הקניון למקום האירוע היה הנאשם רשאי לדרש מהמתלוון לפנות את רכבו מהמקום. יחד עם זאת, לא התקיימה במקרה דנא כל דחיפות שהצדקה שימוש בכוח על ידי הנאשם בטרם היזקקות לאמצעים אחרים וمتוונים יותר, לרבות בפניו למשטרה.

.61. הנאשם העלה בעדותו לפניי את הטיעון שמעבר הולי הרגל ממקום מעלה לחניון תחת קרקע, ועל כן מעבר הרכב יצר חשש להתרומות או קרישה, ומכאן הדחיפות הרבה שנדרשה בסילוק רכבו של המתלוון. דא ע"א, טיעון זה - מעבר לכך שהוא נשמע מופרז מאוד על פניו - לא הועלה בהודעתה הנימא ואף לא בתשובתו לאישום - וממילא ברור שהוא לא עמד ביסוד התנהגותו של הנאשם בעת האירוע. כזכור, אף בחיקירתו הנגדית של מר אוזלאי - שהעיד מטעמו של הנאשם - עליה כי נימוק זה אינו ממש (ר' בפסקה 43 דלעיל).

.62. ב"כ הנאשם הפנה לפסק הדין בע"פ 247/54 **בבושקילה נ' היועץ המשפטי**, פ"ד ט 118 (להלן - עניין **בבושקילה**), בו זוכה קונדוקטור (כרטיסן), שניסה להוריד בכוח נסע מאוטובוס,

מעבירות תקיפה, וכן להוראות סעיף 18 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, שעניין בשימוש בכוח נגד הסגת גבול. ואולם, נסיבות המקרה בעניין **בבושקילה** היו שונות מעניינו, וההוראות סעיף 18 לחוק המקרקעין על פני הדברים אין רלוונטיות באשר לא מדובר כאן בהסגת גבול או בשלילת שליטה במקרקעין. יתר על כן, מבחינת המדינה המשפטית הרצiosa אין זה מתאפשר על הדעת שקצבינו ביטחון בקיונים *ישתמשו ב"כוח סביר"* כלפי באו הקיונים, אלא אם כן מדובר במרקם דחויפם, קיצוניים ויצאי דופן.

אכן, במקרה דנא עליה המתلون עם רכבו על המדרכה, נסע במעבר הולי הרגל והחנה את רכבו תוך יצירת מפגע. בנוסף, המתلون התעלם מהדרישות לפנות את רכבו ודיבר באופן גס ואף מתגרה. יחד עם זאת - וה גם שכאמור אופן הנסעה והחניה הצדיקו דרישת המתلون לפנות את הרכב מעבר הולי הרגל - לא התקיימה בעניינו כל דחיפות מיוחדת או יצאת דופן, שחיבתה או הצדקה שימוש בכוח פיזי חלוף שימוש באמצעות מתחמים יותר כגון פניה למשטרה. מכאן, שהנאים פעל בחוסר תבונה עת העמיד עצמו בין המתلون לבין רכבו שכן בכך יצר סיכון להסלמה מיותרת, סיכון של מרובה הצער התmesh. אלא שבין חוסר תבונה זה של הנאים לבין תקיפה הגורמת חבלה של ממש רב למרחק, ובמקרה דנא כאמור, לכל הפחות, ספק סביר בשאלת אם עבירה זו הוכחה.

סוף דבר: ה.

64. העולה מכל המקובל הוא כי בסופה של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמו של הנאים בעבירה בה הוא הוואשם *לפניהם*, דהיינו: בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

מתוך הראיות שהובאו לפני בורר לחלוtin כי האירוע מושא כתוב האישום לאaira בדרכו אותה תיאר המתلون בעדותו הראשית, ואף לא בדף בה הוא מתואר בעבודות כתוב האישום. בנוסף, בורר למ"ד כי המתلون הפריז מאד בתיאור החבלות והנזקים שנגרמו לו עקב האירוע, וכיים יותר מספק סביר בשאלת אם נגרמו לו בעטיו חבלות של ממש.

אכן, הנאים נהג בחוסר תבונה עת הציב את עצמו בין רכבו, בקרבה פיזית רבה למתلون. יחד עם זאת, אין בכך כדי ללמד כיצד החלו הדחיפות ההדרידות בין הנאים לבין המתلون, קל וחומר כדי ללמד כי הנאים תקף את המתلون תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בנסיבות אלה - וכאשר עדותו של המתلون הינה מועצתם בעלייל ואף נסתתר בחלוקת - לא ניתן לקבוע, ברמת הוודאות הנדרשת בפליליים, כי הנאים תקף את המתلون וגרם לו לחבלות של ממש.

65. לא נתבקשתי מטעם המאשימה לבחון אם יש במעשה הנאים, שהוכחו לפני, משום עבירה אחרת מזו בה הוא הוואשם - כגון העבירה של תגרה לפי הוראות סעיף 191 לחוק העונשין - וזאת במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. בהתחשב בכללן נסיבות העניין - לרבות העובדה שהמתلون לא הועמד לדין בגין חלקו באירוע - אף אין מוצא מקום לעשות כן מיזומתי.

אשר על החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדיין, לזכות את הנאים.

ניתנה היום, יום ראשון יג סיון תשע"ז, 19יוני 2016, במעמד הצדדים.